

Rafael Argullol torna a Jesús

Dij, 26/06/2014 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

"Ésa es la vida eterna a la que quieres invitarles: no una vida propia de fantasmales presencias sino de carne y sangre". (p. 28)

Sempre he sospitat que l'única manera d'acostar-se a Jesús és tornant-hi. Potser no una, sinó varies vegades. Està tan mediatitzada, tan llepada, tan hiperseccionada, tan pintada, tan teologitzada, tan "normal" en el món dels creients (o tan mínima en el món secularitzat), que la seva figura requereix d'un cert despullament de les capes de vernís. Tornar-s'hi a acostar, deia. Una vegada i una altra vegada. Perquè quan hi notes una potent il·luminació, una presència tan fonda, quan creus que ja en sàbies alguna cosa, resulta que encara no en saps res. Dic Jesús i hauria de dir, segurament, l'altre, l'Altre, aquell o aquells amb nom i cognoms que poblen la nostra vida, tant si els veiem com si no. Jesús, el Ressuscitat, ja va dir que era el que fèiem el que fos a ells quan fèiem el que fos a Jesús, o sigui que vaig bé. O no. Tornar-hi sempre.

[Rafael Argullol](#) hi torna després de l'allunyament juvenil, radical, de la religió, amb la pregunta recurrent sobre què caram volia aquest personatge omnipresent a les pintures i inquietant a l'Esclat. Aquesta pregunta obté un esbós de resposta a [Pasi6n del dios que quiso ser hombre](#) (Ed. Acantilado, Barcelona, 2014). He llegit una senzilla però molt bona crítica, al llibre, per part de Josep M. Lozano, [aquí](#), que subscric plenament, no exempta d'objeccions. La més evident: ¿és, la Passió de Jesús, una missió que cal complir fil-per-randa per obediència a Déu? No és gens sobrerera aquesta pregunta per algú de la nostra espècie, és a dir, dotat del do de la llibertat i, alhora, impregnat dels gens de la supervivència.

Tot i les objeccions, el llibre és brillant. Té tres capítols. El primer, on, pròpiament, l'autor ressegueix el relat evangèlic de Jesús, en segona persona omniscient, i en tres temps, alguns passatges del qual podrien passar perfectament com a textos de profunda reflexió de Setmana Santa i que descriuen el procés de la humanització concreta de Déu. Sigui dit de passada, del procés d'humanització anàlog als atributs "divins" o conceptuals amb què cadascú de nosaltres ens mirem satisfactòriament al mirall.

El segon capítol, on l'autor expressa el seu procés d'acostament a Jesús: "la intimidad que pronto dejé de tener con el cristianismo la continué teniendo con Cristo" (p. 47). Buscava el paganisme renaixentista i es troba, de nou, amb Crist, més aviat amb el seu cos. "Apendí algo: el espíritu no es sino el cuerpo cuando el arco ha llegado a su máxima tensión" (p. 48). I el tercer capítol inclou unes quantes pintures, des de l'Edat Mitjana al Romanticisme, amb brevíssimes reflexions en cada una d'elles. Total, vuitanta-una pàgines.

Per fer el camí de retorn a Jesús, deia al principi, hem de despullar-lo de les capes de vernís, hem de "buidar-nos de Déu", en paraules d'Ekhart, en el doble sentit: dels "revestiments" que, per explicar-lo, ens el fan menys comprensible, i de la "condició divina" de la qual ens convida a desprendre'ns per ser radicalment humans. Però el retorn és recurrent. En els camins d'anada i tornada, en alguns

casos segurament molt febles, o de poca "anada", que bé que ens va (aprenem imitant) el camí que fan els altres, per més estrany que ens sembli ...en principi. Doncs és just això el paper d'aquest llibre.